

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/66/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613203272
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 09. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Straka
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8613203272.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Straku a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Elišky Wagshalovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 01 Bratislava, IČO 35 724 803, právne zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Advokátska kancelária, Pajštúnska 5, Bratislava, proti žalovanému: S. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, o zaplatenie 5.606,68 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 5C/362/2013-47 zo dňa 04.11.2014 takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e sa rozsudok.

II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) žalobu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľských úveroch, § 2 písm. a), § 3 ods. 1 a 2, § 5 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 524 ods. 1 a 2, § 657, § 48 ods. 1, § 457, § 100, § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 5b zákona č. 270/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. Vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie okrem iného uviedol, že zo zmluvy o poskytnutí účelovej pôžičky zo dňa 20.5.2010 súd zistil, že žalovaný požiadal právneho predchodcu žalobcu o pôžičku vo výške 4.681,31 €, pri celkovej sume pôžičky 9.203,80 €, ktorú sa zaviazal splatiť v 85 mesačných splátkach po 108,28 €. Ročná úroková sadzba predstavovala 24,01%. Podpisom zmluvy žalovaný súhlasil s podmienkami a všeobecnými obchodnými podmienkami, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy.

4. Listom označeným ako vypovedanie zmluvy zo dňa 25.9.2010 spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. O. oznámila žalovanému, že v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch a dohodnutých VOP o poskytnutí účelovej pôžičky, túto vypovedajú, pričom dlžnú čiastku v celkovej výške 5.052,63 € ho vyzývajú uhradiť v lehote 5 dní od doručenia tohto listu. Zásielku žalovaný prevzal 30.9.2010.

5. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o pôžičke, z ktorej vzniknutá pohľadávka bola na žalobcu postúpená zmluvou o postúpení, ktoré postúpenie bolo preukázané v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto bola daná aktívna legitímácia žalobcu v konaní.

6. Ďalej bolo preukázané, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť.

7. V zmysle zmluvy o rýchlej pôžičke boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 9.203,80 €, ktoré sa zaviazal splácať v pravidelných 85 mesačných splátkach vo výške po 108,28 €.

8. Listom zo dňa 25.9.2010 žalobca odstúpil od zmluvy z dôvodu porušenia povinnosti zo strany žalovaného, čo uvádza v žalobe aj sám žalobca a vyzval žalovaného na vrátenie zostatku pôžičky. Doručením odstúpenia došlo k zrušeniu zmluvy a žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd je toho názoru, že právny predchodca žalobcu uvedeným listom sledoval zosplatnenie celého úveru a uplatnil si úrok z omeškania z celej dlžnej sumy. Ide teda o využitie inštitútu „odstúpenie od zmluvy“ podľa § 5 zákona o spotrebiteľských úveroch aj napriek tomu, že v liste uviedol, že ide o „vypovedanie zmluvy“. Zákon o spotrebiteľských úveroch neupravuje inštitút vypovedania zmluvy, ale upravoval inštitút odstúpenia od zmluvy. V prejednávanej veci ide o účelovú pôžičku poskytnutú na úhradu iných záväzkov žalovaného (rozsudok KS v Prešove 17Co/80/2014).

9. Keďže v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa účinného od 1.5.2014 orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Vzhľadom na uvedené je súd povinný z úradnej moci prihliadať na oslabenie nároku žalobcu voči spotrebiteľovi z dôvodu jeho premlčania. Ide o procesné ustanovenie, ktoré je súd povinný aplikovať v čase rozhodovania o predmetnom nároku.

10. Súd preto z úradnej povinnosti skúmal premlčanie a zistil, že nárok žalobcu je premlčaný s poukázaním na ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy dňa 25.9.2010 s tým, že odstúpenie bolo doručené žalovanému 30.9.2010. Žalobca poskytoval žalovanému 5-dňovú lehotu na uhradenie celkového dlhu od doručenia vypovedania a nasledujúcim dňom, t. j. 6.10.2010 (30 + 5) začala plynúť žalobcovi dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorá uplynula 6.10.2012, pričom žaloba bola na súd podaná dňa 19.6.2013, teda po uplynutí lehoty na uplatnenie práva, preto súd žalobu zamietol.

11. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku

12. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal nesprávne posúdenie výpovede zo dňa 25.09.2010 ako odstúpenia od zmluvy a následné nesprávne posúdenie premlčania v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. K ukončeniu zmluvy došlo spôsobom dohodnutým zmluvnými stranami. Z ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch nemožno vyvodiť vylúčenie možnosti aplikácie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o právnych úkonoch. V ďalšom poukázal na skutočnosť, že § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa je účinný od 01.05.2014, na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, nález ÚS SR z 24.05.1995, PL. ÚS 16/95, nález ÚS SR z 03.03.1996, PL. ÚS 36/95, nález ÚS SR z 08.03.2011 III ÚS 348/06, čl. 125 ods. 1 písm. a) , čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Aplikáciou § 5b dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu, k porušeniu zákazu diskriminácie, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci, k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva, k porušeniu práva na prístup k nestrannému a nezávislému súdu a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania. Aplikáciou ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa na prebiehajúce súdne konania došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Prijatím § 5b zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Priamym aplikovaním § 5b súd taktiež porušil zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Žalobca si v konaní uplatnil svoj nárok žalobou dňa 19.06.2013, pričom ust. § 5b nadobudlo účinnosť až 01.05.2014. Súd na daný prípad mal aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-právny

vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 M Cdo 3/2011 zo dňa 28.04.2011, 6 M Cdo 4/2012 zo dňa 27.03.2013, rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.02.2014, sp. zn. 9Co/138/2013. Keďže k ukončeniu zmluvy došlo podaním zo dňa 25.09.2010, kedy nastala aj splatnosť pohľadávky, premlčacia doba začala plynúť dňa 26.09.2010 a ku dňu podania žaloby (19.06.2013) neuplynula ani podľa ustanovení ObZ ani podľa OZ. Nárok preto nemožno považovať za premlčaný. Z uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, alternatívne, aby rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Súčasne si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

13. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

14. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP, bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

15. Predmetný spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti a spotrebiteľom jeho služby, ide o spotrebiteľskú zmluvu a sporný vzťah treba posúdiť podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcich problematiku spotrebiteľských zmlúv.

16. Nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, že právny predchodca žalobcu je podnikateľom a predmet konania sa týka jeho podnikateľskej činnosti a že žalovaný nepoužil predmet plnenia na podnikanie. Žalovanému je preto dôvodné priznať postavenie spotrebiteľa. Ide o typický občianskoprávny vzťah (§ 52 a nasl. OZ).

17. Z označenia zmluvy zo dňa 20.05.2010 vyplýva, že ide o zmluvu o pôžičke. Zo žiadneho ustanovenia zmluvy ani zo všeobecných obchodných podmienok nevyplýva, že zmluva bola uzatvorená podľa ustanovení Obchodného zákonníka a teda, že predstavuje zmluvu o úvere v zmysle Obchodného zákonníka. Zmluva o pôžičke je upravená v §§ 657, 658 Občianskeho zákonníka, pričom zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným spĺňa charakteristiku zmluvy o pôžičke v zmysle týchto ustanovení (prenechanie peňažných prostriedkov, dojednanie úrokov).

18. Prejav vôle právneho predchodcu žalobcu vyjadrený v liste zo dňa 25.09.2010, ktorý bol druhej zmluvnej strane doručený dňa 30.09.2010 je potrebné považovať za odstúpenie od zmluvy, nakoľko nemožno mať pochybnosti o tom, že týmto úkonom chcel právny predchodca žalobcu doceliť ukončenie zmluvného vzťahu so žalovaným a zaplatenie celého dlhu žalovaným. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že pre posúdenie právneho úkonu nie je rozhodujúce, ako bol právny úkon označený, ale jeho obsah a cieľ (§ 35 Občianskeho zákonníka). Odvolací súd je toho názoru, že právny predchodca žalobcu týmto listom od zmluvy odstúpil aj napriek tomu, že terminologicky použil pojem „výpoveď zo zmluvy“. V zmysle ust. § 582 ods. 1 Občianskeho zákonníka vypovedať zmluvu je možné len v prípade zmluvy uzatvorenej na dobu neurčitú, čo nie je tento prípad (predmetná pôžička bola rozvrhnutá na 85 mesačných splátok). Právny predchodca žalobcu v liste zo dňa 25.09.2010 uviedol, že postupuje v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, zákon o spotrebiteľských úveroch neupravuje (a ani v rozhodnom čase neupravoval) inštitút výpovede zmluvy, ale upravoval inštitút odstúpenia od zmluvy (§ 5). Z uvedeného je zrejmé, že žalobca sledoval cieľ od zmluvy odstúpiť. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 48 v spojení s § 457) je následkom odstúpenia od zmluvy zrušenie zmluvy od počiatku a vznik povinnosti účastníkov zmluvy navzájom si vrátiť to, čo podľa nej dostali. Právny predchodca žalobcu od zmluvy odstúpil, a preto došlo k zániku, resp. k zrušeniu zmluvného vzťahu ex tunc a právnemu predchodcovi žalobcu vzniklo právo na vrátenie bezdôvodného obohatenia, pričom dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka začala plynúť v októbri 2010 a uplynula v októbri 2012. Žalobca svoje právo na súde uplatnil dňa 19.06.2013, t.j. po uplynutí premlčacej doby.

19. Zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa bol doplnený ustanovením § 5b novelou zákona č. 102/2014 Z. z.. Vyplýva z neho, že orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy aj bez návrhu prihliada na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúcich voči spotrebiteľovi, vrátane premlčania práva alebo na inú zákonnú prekážku alebo iný zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ

týchto skutočností dovoľával. Zákonodarca upravil premlčanie v spotrebiteľských zmluvách úmyselne v zákone č. 250/2007 Z.z. prijatom citovanou novelou z dôvodu zvýšenej ochrany spotrebiteľa a jeho okamžitou aplikáciou.

20. Podľa článku XIV. Zákona č. 102/2014 Z. z., predmetné ustanovenie vstúpilo do účinnosti od 1. mája 2014. V § 29b Zákona č. 102/2014 boli prijaté prechodné ustanovenia k úpravám účinným od 01.05.2014, nie však k novoprijatému ustanoveniu § 5b citovaného zákona.

21. Uvedené ustanovenie je ustanovením procesným (porovnaj napr. aj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 30.09.2014 sp. zn. 26Co/30/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 19.08.2014 sp. zn. 9Co/295/2013, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 22.10.2014 sp. zn. 11Co/377/2013, rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26.01.2015 sp. zn. 11Co/427/2014, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 11.12.2014 sp. zn. 4Co/134/2013), keď orgánu rozhodujúcemu o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy (tým aj súdu) ukladá povinnosť prihliadať na premlčanie aj bez námietky premlčania vznesenej spotrebiteľom. Vzhľadom na procesný charakter tohto ustanovenia a absentujúce prechodné ustanovenia konajúci súd je povinný aplikovať toto ustanovenie a prihliadať na premlčanie ex offo (aj bez námietky).

22. Právna teória i prax činí rozdiel medzi pravou a nepravou retroaktivitou. Pre pravú retroaktivitu platí, že lex posterior ruší (neuznáva) právne účinky v dobe účinnosti legis prioris, prípadne vyvoláva alebo spojuje práva a povinnosti subjektov s takými skutočnosťami, ktoré v dobe účinnosti legis prioris nemali povahu právnej skutočnosti. V prípade nepravnej retroaktivity „nový zákon síce nezakladá právne následky pre minulosť, avšak buď povyšuje minulé skutočnosti za podmienku budúceho právneho následku (jednoduchú výlučnosť) alebo modifikuje pre budúcnosť právne následky podľa skorších zákonov založené ... nepravé spätné pôsobenie zákona znamená len, že nový zákon zachycuje (právne kvalifikuje) minulé skutočnosti alebo že sa dotýka (modifikuje, ruší) existujúcich právnych následkov. Všeobecne v prípadoch časového stretu starej a novej právnej normy platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa i právne vzťahy, vzniknuté podľa zrušenej právnej normy, riadia novou právnou normou. Vznik právnych vzťahov, existujúcich pred nadobudnutím účinnosti novej právnej normy, právne nároky, ktoré z týchto vzťahov vznikli, ako i vykonané právne úkony, sa riadia zrušenou právnou normou (dôsledkom opačnej interpretácie stretu právnych noriem by bola pravá retroaktivita). Aplikuje sa tu princíp ochrany minulých právnych skutočností, najmä právnych konaní. Pokiaľ u pravej retroaktivity platí zásada všeobecnej neprípustnosti, za ktorej existujú striktné obmedzené výnimky prípustnosti, u nepravnej retroaktivity platí naopak zásada všeobecnej prípustnosti, u ktorej existujú výnimky jej neprípustnosti. (rozsudok Krajského súdu v Žiline 7Co/771/2014 z 17.12.2014)

23. Ak teda platí, že právna norma § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa má procesný charakter, a zákonodarca nestanovil osobitný právny režim intertemporality, má súd prihliadať na premlčanie práva ex officio vo všetkých, aj pred nadobudnutím účinnosti tohto ustanovenia začatých konaniach podliehajúcich hypotéze tejto právnej normy. (Doc. JUDr. Marek Števec, PhD.: Zákon a sudcovia, K výkladu ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa.)

24. Podľa čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ Únia v snahe podporiť záujmy spotrebiteľov a zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov prispieva k ochrane ich zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, ako aj k podpore ich práva na informácie, osvetu a vytváranie združení na ochranu ich záujmov.

25. Charta základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta ZP EÚ“) uznáva rovnaké hodnoty ako Ústava SR, oblasťou, v ktorej však poskytuje ochranu práv nad rámec Ústavy SR je práve oblasť spotrebiteľských právnych vzťahov. V tomto smere je potrebné poukázať na čl. 38 Charty ZP EÚ, podľa ktorého politiky štátov zabezpečia vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Vzhľadom na znenie čl. 7 Ústavy SR je Charta ZP EÚ vo svetle Lisabonskej zmluvy súčasťou právneho poriadku SR. Charta ZP EÚ tak Slovenskej republike ako členskému štátu EÚ uložila povinnosť zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľov a odvolací súd má za to, že ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa patrí medzi právne normy, ktorými dochádza k naplneniu čl. 38 Charty ZP EÚ.

26. Povinnosť súdu prihliadať ex offo na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi sa na prvý pohľad môže javiť ako kontroverzná vo vzťahu k zásade rovnosti strán konania. Nie je však možné

konštatovať, že aplikáciou ust. § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa reálne dochádza k narušeniu rovnosti strán, pretože takáto právna úprava prispieva práve k docieleniu rovnosti strán, ide o vyvažovanie postavenia spotrebiteľa a dodávateľa v konaní pred súdom, pretože spotrebiteľ je v porovnaní s dodávateľom v záväzkovom vzťahu založenom spotrebiteľskou zmluvou slabšou stranou. Je to práve dodávateľ, ktorý v rámci záväzkového vzťahu dominuje nad spotrebiteľom, súdu na rozhodnutie predkladá vec s oslabeným právom a spolieha sa na nízku osvetu spotrebiteľa.

27. Komisia pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalých obchodných praktík predávajúcich v odpovedi na žiadosť Krajského súdu v Prešove o spoluprácu v rámci konania 6Co/213/2015 zo dňa 23.03.2016 uviedla, že motiváciou prijatia ustanovenia § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa boli predovšetkým zásadné poznatky z aplikačnej praxe zameranej na ciele porušovanie práv spotrebiteľov využívaním súdneho procesu a nespôsobilosti spotrebiteľov brániť svoje práva. Zákonodarca sledoval aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa (čl. 169 Zmluvy o fungovaní EÚ, čl. 38 Charty základných práv európskej únie). Komisia má za to, že uvedené ustanovenie je plne v súlade s Ústavou SR a má ambíciu ochrániť práva spotrebiteľov pred ich porušením, pričom za najdôležitejší aspekt je potrebné považovať jeho prevenčnú funkciu (eliminovanie nápadu premlčaných vecí a nepriznávanie zlomyseľne uplatňovaných premlčaných pohľadávok).

28. Od podania žalobcu vznikol na strane žalovaného stav bezdôvodného obohatenia. Finančné prostriedky po zrušení zmluvy žalovaný bezdôvodne zadržiava. Súd však nie je oprávnený predlžovať subjektívnu premlčaciu dobu, ktorú zákonodarca stanovil na uplatnenie práva. Žalobca mal dva roky na to, aby po zistení stavu obohatenia uplatnil svoje právo na súde (§ 107 OZ). Zákon stanovuje aj trojročnú dobu na uplatnenie práva, ktorá však plynie bez ohľadu na vedomosť veriteľa o tom, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu a ktorá stanovuje objektívne maximálny časový limit na uplatnenie práva; nijako však nepredlžuje subjektívnu premlčaciu dobu. Bolo by v rozpore s výkladovou zásadou, že sa obsah zmluvy má vykladať v neprospech toho, kto zmluvu koncipoval, ak by sa predmetnej zmluve nepriznal význam občianskoprávneho úkonu zmluvy o pôžičke, ktorá je takto aj pomenovaná v listine z 20.05.2010.

29. Vzhľadom na uvedené pokiaľ prvostupňový súd rozhodoval o nároku žalobcu na zaplatenie žalovanej sumy v čase, keď už vstúpilo do účinnosti ustanovenie § 5b zákona č. 205/2007 Z. z., bol oprávnený a zároveň povinný prihliadať aj bez návrhu na premlčanie nároku, keďže v danom prípade platí nepravá retroaktivita, t.j. od účinnosti novej právnej normy sa ňou riadia aj tie právne vzťahy, ktoré vznikli podľa predchádzajúcej právnej normy.

30. Odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

31. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní žalobca, ktorý si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania úspešný nebol a úspešný žalovaný si ich náhradu neuplatnil, žiadne trovy odvolacieho konania mu nevznikli, odvolací súd preto rozhodol tak, že stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

32. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).